

ANDRÉ ANDRÁS

BECSÜLNI KEZDI

Ha kinek igaza van s nem adnak néki igazat; a holtat kit magában hurcol, becsülni kezdi. Gonosz dolgokat művel. Cenzorál társat oltalomnak. Könyveket emel le a polcról, homályt-robbantó verssorokat mormol, elégett eretnekekre gondol, lesz balzsamos alkonyok, őszi lombok, szelek, fény és árnyék barátja. Dobnak rá pókokkal-teli rongyot, menekülne a csillagokhoz. Ha kinek igaza van s nem adnak néki igazat; olyan dolog az mintha bent a doktor rád meredve szörnyű képpel szorítaná nyakad s nyájasan mondaná kifelé: „lélegezzen mélyeket, szabadon.” Mintha a féllábú rokkantnak: szaladj te rohadék. Mintha a suhogó nyárfasorra: lázító csöcselék. A lobogó tűzre: túlpingált képzelet. A csillogó, napsütötte dérre: moslékba-fúlt hamu. Megegő, fehér kiskecskére: ordító kísértet. Száradó lepedőkre: fasiszta zászlók! S a horogkeresztre: áldott fogaskerék a gépezetben. Mintha- felnőve az ember - azt mondanák neki: téged nem a mama nevelt, csak tökéletes robotmása, ő is szült és szoptatott, Egy Hideg Senki dúdolt altatót, ő rogyadozott érted szüntelen, befelé kérdeve, mi van veled?, könnyeit nyelve mosott rád, egy Kísérlet vasalta ruhád, Vezérelt mosolyát láttad csak, ő nézett rád, ő pusztult, egy Halom Lelketlen Ócskavas! Ha kinek igaza van s nem adnak néki igazat; a holtat kit magában hurcol, becsülni kezdi. A horizontot nézi hosszan: „dehát még itt vannak az élők.” Körülnéz. Keresi az Ember tekintetét. Mint egy vadonban - kerülve szembe-csapó ágat, halálos marást, karjaival fejét védve -, indul élő társaiért, túlvilági imbolygó emlékeiért.